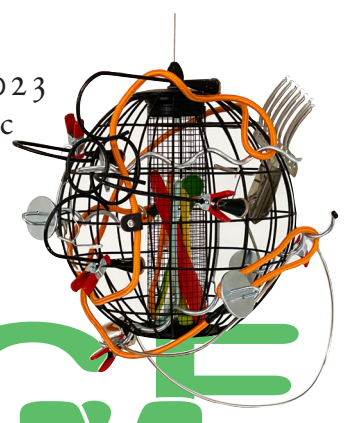

KONSTHALLEN HISHULT – #174 • 6.2023
28 okt - 10 dec

Mikael Ericsson
& Julie Ericsson

Skulptur • Teckning • Video

SPACE DEBRIS

When life itself seems lunatic, who knows where madness lies?
Perhaps to be too practical is madness.
To surrender dreams – this may be madness.
Too much sanity may be madness – and maddest of all:
to see life as it is, and not as it should be!

Miguel de Cervantes Saavedra, Don Quixote

Redan innan jag kliver in genom konsthallens valv kan jag höra små märkliga ljud. Det är skrapningar, dämpade trumpetstötar, klippetiklopp och prisselprassel som kommer från ett dolt bås längst in i Vita rummet. På väg för att möta de där ljuden jag hörde i entrén passerar jag tre ljusinstallationer som är projicerade på väggarna och golvet i konsthallen, däremellan står stora gula clownskor, en megafon, flera masker. På väggarna hänger teckningar i kol och akvarell. I taket till Konsthallens lilla annex hänger mobiler, SPACE DEBRIS heter det rymdskrot som Julie Ericsson har samlat ihop av nödvändiga och praktiska ting och som kan skickas ut i rymden för att hjälpa alla viltsna själar som irrar runt där ute utan vare sig bestick eller hårnät.

På väggarna hänger bladguldsprydd glastavlor, de är skapade av kasserade solpaneler som har fått episka gudanamn. Rymden och energierna är ständigt närvarande i JE verk, liksom tanken på vad tid egentligen är. En trappa upp, på ovanvåningen visas en video där vi kan få se på en liten bit av hennes trädgård som är inkaplad i glas. Sakta förändras kapseln, det rinner kondenserat vatten längs väggarnas insidor och droppar kastar prismatiska färger på omgivningarna. Idag ser kapseln annorlunda ut, men den står där ännu. Gräset som har slingrat sig runt kanterna är idag både högt, gult och visset, och om några dagar är allt täckt av snö.

Nere i Vita Rummet (och inne i det där bålet som jag var på väg till) kan jag på en datorskärm se på en maskerad person, eller vad det nu är för något, röra sig och låta i olika miljöer. Figuren i de korta klippen ser ut som en blandning av rymdvarse, människa och djur, som verkar försöka att få kontakt med, eller åtminstone väcka liv i något utanför bilden. Jag skrattar till för det ser rätt roligt ut när trombonen fylls med snö och gurglar vatten, men efter en liten stund tycker jag att figuren ändrar karaktär. Ser den inte litet ensam ut där den står och anstränger sig förgäves? Det är då jag blir varse mig själv; här står jag och skrattar för mig själv framför en skärm. Hur löjligt är inte det, sett från sidan, tänker jag. Och nu är det plötsligt som om det är den omgivande miljön som har tagit över huvudrollen. Det är väggarna, vågorna och träden som i överslätande och värdig tystnad säger: - Lugn, vi ser dig, känn dig som hemma, vi bryr oss inte. Videon är aldeles ny och klipptes faktiskt färdig under självaste vernissagedagen, och utan att darra på manschetten kan jag säga att loopen fungerar som ett facit för Mikael Ericssons konst så som den ser ut här på Konsthallen Hishult idag. Den summerar även till stor del hans verk under de senaste åren. Fotot till videon är taget av JE och platsen och tidpunkten är noggrant valda. I ME solo-performances kryper, simmar, vadar och övervakar han, iförd mask och stövlar (skulpturer som vi nu ser i Konsthallen), naturen runt och inuti en gammal väderkvarn i Halländska Harplinge. Harp Art Lab är konstnärsparets hem och ateljé, här framställs ljudskap och landskap i möten mellan sådant vi ser, hör och känner.

Performanceverk är traditionellt sett platsspecifika konstverk som skapas för stunden och som förändras med tiden, med rummet och av interaktionen med besökaren och omgivningarna. Som videoverk betraktat blir performanceverket både beständigt och behändigt, det går att repetera och mobilisera och sträcks då ut i tid och rum och kan skapa aldeles nya, helt oväntade möten mellan människor. Video är dessutom riskfritt under pandemier eller energibrist och med litet tur (och planering) kan man till och med slippa att bli påkommen när man skrattar högt för sig själv. Men visst är det härligt att kunna fly de jordbundna dimensionerna med hjälp av fantasin ibland?

Skratt förlänger dessutom både livet och käften!

av Petra Borgcrantz